

Sons and Daughters of God

By Elder Rubén V. Alliaud
Of the Seventy

Sønner og døtre av Gud

Av eldste Rubén V. Alliaud
i De sytti

October 2024 general conference

We truly believe that we are all literally the children of God, and because of that, we have the potential to become like Him.

Today I would like to address one of the most joyful, glorious, and powerful gospel truths that God has revealed. At the same time, it is ironically one for which we have been criticized. An experience I had some years ago profoundly deepened my appreciation for this gospel truth.

As a representative of the Church, I was once invited to a religious conference where it was announced that from that moment on they would recognize as valid all baptisms performed by almost all other Christian churches, as long as the ordinance was done with water and in the name of the Father and of the Son and of the Holy Ghost. Then it was explained that this policy did not apply to baptisms performed by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints.

After the conference I was able to delve deeper into the reasons for that exception with the leader in charge of the announcement. We had a wonderful and insightful conversation.

In short, he explained to me that that exception had primarily to do with our particular beliefs about the Godhead, which other Christian denominations often refer to as the Trinity. I expressed my appreciation for him taking the time to explain to me his beliefs and the policy of his church. At the end of our conversation, we hugged and then said goodbye.

As I later contemplated our discussion, what this leader said about Latter-day Saints not understanding what he called the “mystery of the

Vi tror i sannhet at vi alle bokstavelig talt er barn av Gud, og på grunn av det har vi mulighet til å bli lik ham.

I dag ønsker jeg å ta opp en av de mest gledesfylte, strålende og mektigste sannheter i evangeliet som Gud har åpenbart. Samtidig er det ironisk nok en som vi har blitt kritisert for. En opplevelse jeg hadde for noen år siden, gjorde at min takknemlighet for denne sannheten i evangeliet ble langt inderligere.

Som representant for Kirken ble jeg en gang invitert til en religionskonferanse hvor det ble kunngjort at fra da av ville de anerkjenne som gyldig alle dåp utført av nesten alle andre kristne kirkesamfunn, så lenge ordinansen ble utført med vann og i Faderens og i Sønnens og i Den hellige ånds navn. Deretter ble det forklart at denne retningslinjen ikke gjaldt dåp utført av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige.

Etter konferansen fikk jeg muligheten til å gå dypere inn i grunnene til dette avviket sammen med lederen som hadde ansvaret for kunngjøringen. Vi hadde en vidunderlig og innsiktsfull samtale.

Kort fortalt forklarte han meg at det unntaket først og fremst hadde å gjøre med våre spesielle oppfatninger om Guddommen, som andre kristne trossamfunn ofte omtaler som treenigheten. Jeg uttrykte min takknemlighet for at han tok seg tid til å forklare for meg sin tro og sin kirkes retningslinjer. Da samtalen var over, ga vi hverandre en klem og sa deretter farvel.

Da jeg senere tenkte over samtalen vår, ble det denne lederen sa om at siste dagers hellige ikke forsto det han kalte “treenighetens myste-

Trinity” stayed in my mind. What was he referring to? Well, it had to do with our understanding of the nature of God. We believe that God the Father “is an exalted man” with a glorified “body of flesh and bones as tangible as man’s; [and] the Son also.” Thus, every time we talk about the nature of God, in some way, somehow, we are also talking about our own nature.

And this is true not only because we all were made “in [His] image, after [His] likeness,” but also because, as the Psalmist recorded, God said, “Ye are gods; and all of you are children of the most High.” This is for us a precious doctrine now recovered with the advent of the Restoration. In summary, it is nothing more or less than what our missionaries teach as the first lesson, first paragraph, first line: “God is our Heavenly Father, and we are His children.”

Now, you might say, “But many people believe we are children of God.” Yes, that is true, but their understanding may be a little different from the implication of its deeper meaning that we affirm. For Latter-day Saints, this teaching is not metaphorical. Rather, we truly believe that we are all literally the children of God. He is “the Father of [our] spirits,” and because of that, we have the potential to become like Him, which seems to be inconceivable to some.

It has now been over 200 years since the First Vision opened the doors to the Restoration. At the time, young Joseph Smith sought guidance from heaven to know what church to join. Through the revelation he received that day, and in later revelations given to him, the Prophet Joseph obtained knowledge about the nature of God and our relationship to Him as His children.

Because of that, we learn more clearly that our Heavenly Father has taught this precious doctrine from the very beginning. Allow me to cite at least two accounts from the scriptures to illustrate this.

You might remember God’s instructions to Moses as recorded in the Pearl of Great Price.

We read that “God spake unto Moses, saying: Behold, I am the Lord God Almighty, and Endless is my name.” In other words, Moses, I want you to know who I am. Then He added, “And, behold, thou art my son.” Later he said, “And I have a work for thee, Moses, my son; and thou art in the similitude of mine Only Begotten.” And then finally, He ended with, “And now, behold, this one thing I show unto thee, Moses, my son.”

rium”, værende i mitt sinn. Hva siktet han til? Vel, det hadde å gjøre med vår forståelse av Guds natur. Vi tror at Gud Faderen “er et opphøyet menneske” med et herliggjort “legeme av kjøtt og ben like følbart som menneskets – [og] Sønnen også”. Hver gang vi snakker om Guds natur, snakker vi altså på en eller annen måte også om vår egen natur.

Og dette gjelder ikke bare fordi vi alle ble skapt “i [hans] bilde, etter [hans] liknelse”, men også fordi, slik salmisten skrev, Gud sa: “Dere er guder, dere er alle Den Høyestes sønner.” For oss er dette en dyrebare lære som nå er gjenfunnet etter at gjenopprettelsen begynte. For å oppsummere er det hverken mer eller mindre enn det våre misjonærer underviser som første leksjon, første avsnitt og første linje: “Gud er vår himmelske Fader og vi er hans barn.”

Kanskje dere sier: “Mange tror at vi er Guds barn.” Ja, det er sant, men deres forståelse kan variere litt fra antydningen om dens dypere betydning som vi bekrefter. For siste dagers hellige er ikke denne læren metaforisk. Snarere tror vi oppriktig at vi alle bokstavelig talt er Guds barn. Han er “[våre ånders] Far”, og på grunn av det har vi mulighet til å bli som ham, noe som synes å være ubegripelig for noen.

Det er nå over 200 år siden Det første syn åpnet dørene til gjenopprettelsen. Den gangen søkte unge Joseph Smith veiledning fra himmelen for å få vite hvilken kirke han skulle slutte seg til. Gjennom åpenbaringen han mottok den dagen, og i senere åpenbaringer gitt til ham, fikk profeten Joseph kunnskap om Guds natur og vårt forhold til ham som hans barn.

På grunn av dette lærer vi tydeligere at vår himmelske Fader har undervist denne dyrebare læren helt fra begynnelsen av. La meg nevne minst to beretninger fra Skriftene for å illustrere dette.

Dere husker kanskje Guds instruksjoner til Moses slik de er nedtegnet i Den kostelige perle.

Vi leser at “Gud talte til Moses og sa: Se, jeg er Gud Herren Den Allmektige, og Uendelig er mitt navn”. Med andre ord, Moses, jeg vil at du skal vite hvem jeg er. Så tilføyde han: “Og se, du er min sønn.” Senere sa han: “Og jeg har et verk for deg, Moses, min sønn, og du er i min Enbårnes lignelse.” Og så til sist avsluttet han med: “Og nå, se, denne ene ting viser jeg deg, Moses, min sønn.”

It appears that God was determined to teach Moses at least one lesson: “You are my child,” which He repeated at least three times. He could not even mention the name of Moses without immediately adding that he was His son.

However, after Moses was left alone, he felt weak because he was no longer in the presence of God. That is when Satan came to tempt him. Can you see a pattern here? The first thing he said was, “Moses, son of man, worship me.”

In this context, Satan’s request to worship him may have been only a distraction. A significant temptation for Moses in that moment of weakness was to become confused and believe that he was only a “son of man,” rather than a child of God.

“And it came to pass that Moses looked upon Satan and said: Who art thou? For behold, I am a son of God, in the similitude of his Only Begotten.” Fortunately, Moses was not confused and did not allow himself to become distracted. He had learned the lesson of who he really was.

The next account is found in Matthew 4. Scholars have entitled this “the three temptations of Jesus,” as if the Lord was tempted only three times, which of course is not the case.

Hundreds of gallons of ink have been used to explain the meaning and content of these temptations. As we know, the chapter begins by explaining that Jesus had gone into the desert, “and when he had fasted forty days and forty nights, he was afterward an hungred.”

Satan’s first temptation apparently had only to do with satisfying the Lord’s physical needs. “Command that these stones be made bread,” he challenged the Savior.

A second enticement may have had to do with tempting God: “Cast thyself down: for it is written, He shall give his angels charge concerning thee.”

Finally, Satan’s third temptation referred to the aspirations and glory of the world. After Jesus had been shown “all the kingdoms of the world, ... [Satan] saith unto him, All these things will I give thee, if thou wilt fall down and worship me.”

In truth, Satan’s ultimate temptation may have had less to do with those three specific provocations and more to do with tempting Jesus Christ to question His divine nature. At least twice, the enticement was preceded by the challenging accusation from Satan: “If thou be the Son of God”—if you really believe it, then do

Det ser ut til at Gud var fast bestemt på i det minste å undervise Moses én lærdom: “Du er mitt barn”, som han gjentok minst tre ganger. Han kunne ikke engang nevne navnet Moses uten straks å tilføye at han var hans sønn.

Men etter at Moses var overlatt til seg selv, følte han seg svak fordi han ikke lenger var i Guds nærhet. Det var da Satan kom for å friste ham. Ser dere et mønster her? Det første han sa var: “Moses, menneskesønn, tilbe meg.”

I denne sammenheng kan Satans anmodning om å tilbe ham bare ha vært en avledningsmanøver. En betydelig fristelse for Moses i dette svake øyeblikket var å bli forvirret og tro at han bare var en “menneskesønn” og ikke et Guds barn.

“Og det skjedde at Moses så på Satan og sa: Hvem er du? For se, jeg er en Guds sønn i hans Enbarnes lignelse.” Heldigvis var ikke Moses forvirret og lot seg ikke distrahere. Han hadde lært leksen om hvem han virkelig var.

Neste beretning finnes i Matteus 4. Akademikere har kalt dette “Jesu tre fristelser”, som om Herren ble fristet bare tre ganger, noe som selvfølgelig ikke er tilfelle.

Hundrevis av liter med blekk har blitt brukt til å forklare meningen med og innholdet i disse fristelsene. Som vi vet, begynner kapittelet med å forklare at Jesus hadde gått ut i ørkenen, “og da han hadde fastet i førti dager og førti netter, ble han til sist sulten.”

Satans første fristelse dreide seg tilsynelatende bare om å tilfredsstille Herrens fysiske behov. “Si at disse steinene skal bli til brød,” utfordret han Frelseren.

Et annet lokkemiddel kan ha dreid seg om å friste Gud: “Kast deg ned! For det står skrevet: Han skal gi sine engler befaling om deg.”

Til slutt, Satans tredje fristelse henviste til verdens ambisjoner og herlighet. Etter at Jesus hadde blitt vist “alle verdens riker ... sa [Satan] til ham: Alt dette vil jeg gi deg, dersom du vil falle ned og tilbe meg.”

I virkeligheten kan Satans ultimate fristelse ha hatt mindre å gjøre med disse tre konkrete provokasjonene, og mer å gjøre med å friste Jesus Kristus til å stille spørsmål ved sin guddommelige natur. Minst to ganger ble fristelsen innledet med den utfordrende anklagen fra Satan: “Er du Guds Sønn” – hvis du virkelig tror det, så gjør dette

this or that.

Please notice what had happened immediately before Jesus went into the desert to fast and pray: we find the account of Christ's baptism. And when He had come out of the water, there came "a voice from heaven, saying, This is my beloved Son, in whom I am well pleased."

Do we see the connection? Can we recognize a pattern here?

It is no wonder that every time we are taught about our divine nature and destiny, the adversary of all righteousness tempts us to call them into question.

How different our decisions would be if we really knew who we really are.

We live in a challenging world, a world of increasing commotion, where honorable people strive to at least emphasize our human dignity, while we belong to a church and embrace a gospel that lift our vision and invite us into the divine.

Jesus's commandment to be "perfect, even as [our] Father which is in heaven is perfect" is a clear reflection of His high expectations and our eternal possibilities. Now, none of this will happen overnight. In the words of President Jeffrey R. Holland, it will happen "eventually." But the promise is that if we "come unto Christ," we will "be perfected in him." That requires a lot of work—not just any work, but a divine work. His work!

Now, the good news is that it is precisely our Father in Heaven who has said, "For behold, this is my work and my glory—to bring to pass the immortality and eternal life of man."

President Russell M. Nelson's invitation to "think celestial" implies a wonderful reminder of our divine nature, origin, and potential destination. We can obtain the celestial only through Jesus Christ's atoning sacrifice.

Perhaps that is why Satan enticed Jesus with the very same temptation from the beginning to the end of His earthly ministry. Matthew recorded that while Jesus hung on the cross, those "that passed by reviled him, ... saying, ... If thou be the Son of God, come down from the cross." Glory be to God that He did not hearken but instead provided the way for us to receive all celestial blessings.

Let us always remember, there was a great price paid for our happiness.

I testify as with the Apostle Paul that "the

eller dette.

Legg merke til hva som hadde skjedd like før Jesus gikk ut i ørkenen for å faste og be: Vi finner beretningen om Kristi dåp. Og da han hadde kommet opp av vannet, "lød [det] en røst fra himmelen: Dette er min Sønn, den elskede! I ham har jeg velbehag."

Ser vi sammenhengen? Gjenkjenner vi et mønster her?

Det er ikke rart at hver gang vi blir undervist om vår guddommelige natur og fremtid, frister all rettferdighets motstander oss til å trekke det i tvil.

Hvor annerledes våre avgjørelser ville vært hvis vi virkelig visste hvem vi virkelig er.

Vi lever i en utfordrende verden, en verden med økende opprør, der hederlige mennesker streber etter i det minste å legge vekt på vår menneskelige verdighet, mens vi tilhører en kirke og tar imot et evangelium som løfter vårt blikk og inviterer oss inn i det guddommelige.

Jesu befaling om å være "fullkomne, likesom [vår] himmelske Far er fullkommen" er en klar gjenspeiling av hans høye forventninger og våre evige muligheter. Nå er det slik at ikke noe av dette vil skje over natten. Slik president Jeffrey R. Holland sier det, vil det skje "omsider". Men løftet er at hvis vi "kom[mer] til Kristus", vil vi "bli fullkommengjort i ham". Det krever mye arbeid – ikke bare et hvilket som helst arbeid, men et guddommelig arbeid. Hans arbeid!

Den gode nyheten er at det er nettopp vår Fader i himmelen som har sagt: "For se, dette er min gjerning og min herlighet – å tilveiebringe mennesket u dødelighet og evig liv."

President Russell M. Nelsons oppfordring om å "[tenke] celestiale" innebærer en fantastisk påminnelse om vår guddommelige natur, opprinnelse og potensielle destinasjon. Vi kan bare oppnå det celestiale gjennom Jesu Kristi sonoffer.

Kanskje det var derfor Satan lokket Jesus med akkurat den samme fristelsen fra begynnelsen og til helt i slutten av hans jordiske tjenestegjerning. Matteus skrev at mens Jesus hang på korset, spottet de "som gikk forbi ... og sa ... Er du Guds Sønn, da stig ned av korset!" Gud være lovet at han ikke lyttet, men i stedet gjorde det mulig for oss å motta alle celestiale velsignelser.

La oss alltid huske: Det ble betalt en høy pris for vår lykke.

Jeg vitner, som med apostelen Paulus, om at

Spirit itself beareth witness with our spirit, that we are children of God: and if children, then heirs; heirs of God, and joint-heirs with Christ; if so be that we suffer with him, that we may be also glorified together.”In the name of Jesus Christ, amen.

“Ånden selv vitner sammen med vår ånd at vi er Guds barn. Men er vi barn, da er vi også arvinger. Vi er Guds arvinger og Kristi medarvinger, så sant vi lider med ham, for at vi også skal herliggjøres med ham.”I Jesu Kristi navn. Amen.